

AZ UTOLSÓ NAPOK

Augusztus 31., szombat délután

Ennek dacára [a tanítványokat] is félrevezette a rabbik tanítása, osztoztak a földi birodalom általános várásában, ők sem értették meg Jézus magatartását. Már eddig is nyugtalanította őket, hogy Jézus nem igyekezett a papok és rabbik támogatásának megnyerésével erősíteni ügyét – semmit sem tett, hogy mint földi uralkodó megalapozza tekintélyét és hatalmát. Mielőtt a tanítványok készen álltak arra a szent megbízásra, mely Krisztus mennybemenetele után várt rájuk, Jézusnak előbb komoly nevelőmunkát kellett elvégeznie. Ennek ellenére Krisztus szeretete már most mély visszhangot keltett azokban, akiket tanítani és nevelni lehetett az Úr nagy és fontos műve számára... Így készen állt az út, hogy nyíltan hirdesse országának elveit, megértetve velük Isten országának valódi jellegét. – *Gondolatok a hegybeszédéről*, 3. o.

Isten tervében a jó cselekedeteknek az a célja, hogy megőrizze az együttérző, érzékeny emberek szívét, és arra bátorítsa őket, hogy tanúsítsanak érdeklődést és kedvességet egymás iránt, követve Urukát, aki értünk szegénnyé lett, hogy az ő szegénysége által gazdagodjunk meg. A tized parancsa szilárd alapra épült, hogy áldást szerezzen az ember számára. – *Reflecting Christ*, 270. o.

Az indíték határozza meg cselekedeteink jellegét, az pecsételi el őket becstelenné vagy magas erkölcsi értékűvé. Isten nem a nagy dolgokat – melyeket minden szem lát, és minden nyelv dicsér – tartja a legdrágábbaknak. Az örömmel teljesített apró kötelességek, a látványosság nélküli kicsiny ajándékok – melyek emberi szemnek értéktelennek tűnnek – gyakran a legnagyobbak számára. A hű és szerető szív a legköltségesebb ajándéknál is drágább Istennek... Ez az önzetlen lelkület és gyermeki hit érdemelte ki a Megváltó dicséretét. – *Lift Him Up*, 88. o.

Ki vonhatná kétségbe, hogy veszélyes időket élünk? Amikor Krisztus Jeruzsálem pusztulásáról beszélt, előre látta a századokat, és szavaiba belefoglalta a világ rettenetes pusztulását. Kijelentette: „Amiképpen pedig a Noé napjaiban vala, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába méne. És nem vesznek vala észre semmit, míg nem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá: akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.” (Mt 24:37–39) [...]

Tanításaiban Krisztus hatalmas értékkel bíró leckéket adott az utolsó napokra vonatkozóan. Ó, bárcsak az emberek felmérnék a veszélyt, mielőtt késő lenne! – *The Publishing Ministry*, 280–281. o.

Szeptember 1., vasárnap

A perselybe két fillért hozó özvegyasszony szeretetről, hitről és jóindulatról tett bizonyosságot. Mindenét odaadta, és hittel bízta bizonytalan jövőjét Istenre. Megváltónk kijelentette, hogy kicsiny ajándéka nagyobb volt az aznak begyűlt összes adománynál. Mértékét nem a pénz értéke adta, hanem a szándék, amivel felkínálták.

Az őszinte szívvel felkínált adományt Isten áldása hatalmas eredmények forrásává tette. Az özvegyasszony fillére kis patakként folyt végig a korszakokon, medre egyre mélyebb és szélesebb lett, s így járult hozzá az igazság terjedéséhez és a rászoruló megsegítéséhez.

E szerény ajándék hatása továbbra is befolyással hat emberek ezreinek szívére minden korszakban és minden országban. Eredményeként nagyon sok ajándék folyt be az Úr tárházába az önmegtágadó, adakozó lelkületű szegényektől. Példája sok esetben készített jó cselekedetre különben kényelmet szerető, önző és kételyekkel küzdő emberek ezreit, akik így csatlakozva az özvegyasszony adományához gyarapították annak értékét. – *Reflecting Christ*, 268. o.

A Megváltó odahívta magához tanítványait, és rámutatott az özvegy szegénységére. Azután dicsérő szavai ütötték meg a nő fülét: „Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete.” (Lk 21:3) Örömkönnök gyűltek az özvegy szemébe, mikor látta, hogy tettet megértették és értékelték. Sokan azt tanácsolták volna neki, hogy tartsa meg magának a két fillért: ha a jóltartott papok kezére jut, úgysis

értéktelenné lesz a sok, perselybe rakott értékes adomány közt. Jézus azonban megértette az özvegy indítékát. A nő hitt abban, hogy a templomi szolgálat Isten rendelése, és ami tőle telt, azt igyekezett megtenni annak fenntartására. Megtette, amit tehetett, és cselekedete örök időkre fennmaradt emlékként, öröme pedig az örökkévalóságra. Az adománnyal oda adta a szívét, aminek az értékét nem a pénz értéke határozta meg, hanem az Isten iránti szeretet és a műve iránti érdeklődés, ez volt tettének indítóoka. – *Lift Him Up*, 88. o.

Isten terve szerint a jótékonyság gyakorlása kizárólag önkéntes legyen, ékesszóló felhíváshoz sem kell folyamodnunk, hogy szánakozást váltsunk ki. „Az Úr szereti a jókedvű adakozót.” Nem kedvére való, ha kicsikart összegekkel töltik fel kincstárát. Népének hú szíve, mely a jelen megmentő igazságának örvendezik, hálás és szeretettel teli lesz iránta a becses világosságért, ezért komolyan és vágytól égve akarja támogatni javaival, hogy másoknak is eljuttassák az igazságot. A legmegfelelőbb mód kifejeznünk a Megváltónk iránti szeretetünket, ha hálaáldozatot hozunk, hogy embereket juttassunk el az igazság ismeretére. A megváltás tervét Megváltónk önkéntesen vállalta, s most az a célja, hogy minden adakozásunk önkéntes legyen. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 413. o.

Szeptember 2., hétfő

A tanítványok félelemmel vegyes csodálkozással hallgatták Krisztus jövendölését a templom lerombolásáról, és szeretnék volna jobban megérteni, mit jelentenek szavai. Több mint negyven éven át sok-sok kincset, munkát, építészeti szaktudást fordítottak a templom pompájának emelésére, Nagy Heródes bőven adott erre a célra római vagyont és zsidó kincset, sőt, még a világ császára is gazdagította ajándékaival. Szinte mesébe illő méretű, súlyos fehér márványtömböket építettek be a templomba, amelyek erre a célra érkeztek Rómából. A tanítványok ezekre a kövekre hívták fel Mesterük figyelmét, amikor ezt mondták: „Nézd, milyen kövek, és milyen épületek!” (Mk 13:1)

Jézus válasza ünnepélyes és lesújtó volt: „Bizonny mondom néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik.” (Mt 24:2) – *A nagy küzdelem*, 24–25. o.

És amikor [a tanítványok] az Olajfák-hegyén körülvették a Megváltót, megkérdezték: „Mikor lesznek meg ezek? És micsoda jele lesz a te eljövetelednek és a világ végének?” (Mt 24:3)

Isten irgalmasan eltakarta a jövőt a tanítványok elől. Ha akkor teljesen felfogták volna azt a két rettenetes dolgot: a Megváltó szenvedését és halálát, valamint városuk és templomuk elpusztulását – porig sújtotta volna őket a rémület. Krisztus csak a vázát adta meg azoknak a kiemelkedő eseményeknek, amelyek a történelem lezárulása előtt bekövetkeznek. Szavait akkor még nem értették meg teljesen; de később fény derült rájuk, mert népének szüksége van a bennük rejlő eligazításra. A prófécia, amit Krisztus mondott, kettős jelentéstartalmú volt. Miközben előrevetítette Jeruzsálem pusztulásának árnyékát, az utolsó súlyos napok félelmetes eseményeit is jelezte. – *A nagy küzdelem*, 25. o.

„Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket, és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást.” (Mt 24:9–10) Mindezt a keresztények szenvedték el. Apák és anyák elárulták gyermekeiket. A gyermekek elárulták szüleiket. A barátok átadták barátaikat a főtanácsnak. Az üldözők megvalósították szándékaikat, megölték Istvánt, Jakabot és más keresztényeket.

Isten szolgálói révén még egy utolsó alkalmat adott a zsidó népnek arra, hogy megbánja bűneit. Tanúbizonyságtevői által Isten kinyilatkoztatta magát letartóztatásukkor, kihallgatásuk során és börtönbe vetésüknél. A bírák mégis halálos ítéletet mondtak ki felettük. Voltak olyan emberek, akikre a világ nem volt méltó, és azzal, hogy megölték őket, a zsidók ismét keresztre feszítették Isten Fiát. Így lesz ez ismét. A hatóságok törvényeket hoznak, hogy korlátok közé szorítsák a valóság szabad gyakorlását. Maguknak tulajdonítják és igénylik azt a jogot, amely egyedül Istent illeti meg. Azt gondolják, hogy kényszeríthetik a lelkiismeretet, amelyet egyedül csak Istennek szabad ellenőriznie. A kezdő lépéseket már megtették ahhoz, hogy folytassák az előbbre vitelét ennek a munkának, míg elérik a határt, amelyet már nem léphetnek át. Isten közbelép hűséges, parancsolatokat megtartó népe érdekében. – *Jézus élete*, 629–630. o.

Szeptember 3., kedd

Jézus kinyilatkoztatta a tanítványoknak a hitehagyó Izraelt sújtó ítéletet, különösen azt a megtorló büntetést, amely a Messiás elutasítása és megfeszítése miatt éri őket. Félreérthetetlen jelek fogják megelőzni a félelmetes, végső eseményeket. A rettegett óra hirtelen és szélesebben jön. A Megváltó figyelmeztette követőit: „Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen (aki olvassa, értse meg), akkor akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre.” (Mt 24:15–16; Lk 21:20–21) Amikor a bálványimádó rómaiak kitűzik hadijelvényeiket a szent térségen, amely több száz méteres sávban vette körül a város falait, akkor Krisztus követői meneküljenek. Amikor az intő jel feltűnik, akik meg akarnak menekülni, ne késlekedjenek! Látva a menekülésre intő jelet, azonnal engedelmeskedjenek egész Júdeában és magában Jeruzsálemben is. Aki éppen a háztetőn van, ne menjen be a házba, még azért se, hogy a legértékesebb kincseit megmentse! Aki a mezőn vagy a szőlőben dolgozik, ne időzzön azzal, hogy visszatér a felsőruhájáért, amelyet levettet arra az időre, míg a nap hevén dolgozik! Egy pillanatig se tétovázzon, nehogy a többiekkel együtt elpusztuljon! – *A nagy küzdelem*, 25. o.

A próféták siratták a hitehagyó Izraelt és azt a rettenetes pusztulást, amely bűnei miatt sújtotta. Jeremiás azt kívánta, hogy szeme könnyek forrásává váljon, és éjjel-nappal sirathassa népe lányának megöletteit és az Úr fogságba vitt nyáját (Jer 9:1; 13:17). Mekkora lehetett akkor Jézus fájdalma, akinek prófétai látása nem csak éveket, de korszakokat fogott át! Látta a pusztító angyalt, amint felemelte kardját a város ellen, amely oly sokáig volt Jahve lakóhelye. Az Olajfák hegyéről, épp arról a helyről, amelyet később Titus és serege elfoglalt, látta a völgyön túl a szent pitvarokat, szemlélte az oszlopcsarnokokat, és könnyfátyolos szemmel nézte a félelmes képet: az ellenséges seregtől körülvett falakat. Hallotta a harcra menetelő katonák lépteinek döngését. Hallotta az ostromolt városban kenyerért síró anyák és gyermekek hangját. Látta a szent és gyönyörű templomot, a város palotáit és tornyait lángokban állni, és látta, hogy csupán parázsló romhalmaz maradt a helyükön. – *A nagy küzdelem*, 21. o.

Tudnunk kell, hogy ha életünk el van rejtve Krisztussal együtt Istenben, akkor, még ha ítélszékek elé is hurcolnak bennünket a hitün-

kért, Jézus velünk lesz. Amikor főemberek és előljárók előtt kell számot adnunk a hitünkről, az Úr Lelke fogja megvilágítani az értelmünket, hogy bizonyoságot tehesünk Isten dicsőségéről. És ha Krisztusért szenvednünk is kell, benne bízva megyünk akár börtönbe is úgy, ahogy egy kisgyerek bízik a szüleiben. Most van itt az ideje ápolnunk az Istenbe vetett hitet. – *Our High Calling*, 357. o.

Szeptember 4., szerda

A nyomorúságos idő, amilyen még nem volt, nemsokára ránk tör, és olyan tapasztalatra lesz szükségünk, amilyennel most még nem rendelkezünk – sokan mégsem igyekeznek, hogy megszerezzék. A hétköznapok során gyakran előfordul, hogy a várható problémát nagyobbak gondoljuk, mint amilyen a valóságban – de az előttünk álló végső válságra ez nem igaz. Senki sem képes leírni a megpróbáltatás nagyságát. [...]

Sátán haragja egyre növekszik, ahogy fogy az idő, és csalása, pusztítása a nyomorúságos időben éri el tetőfokát... Sátánnak hatalma van azok felett, akik átengedték magukat irányításának, s a föld lakosait nagy és végső nyomorúságba hajszolja. Ahogy Isten angyalai már nem tartják ellenőrzés alatt az emberi szenvedélyek viharait, a viszály minden eleme szabadjára lesz engedve. Az egész világ rettenetesebb romlásra és pusztulásra jut, mint amilyen a régi Jeruzsálemet elsöpörte. – *Maranatha*, 275. o.

Amint az Úr feltárta előttem a gyülekezet és a világ állapotát, és betekintést nyertem a közvetlenül előttünk álló eseményekbe, aggódni kezdtem a kimenetel miatt, és éjszakáról éjszakára, mialatt a ház többi tagja aludt, leírtam az Úrtól kapott kijelentéseket. Láttam a jövőben teret nyerő tévtanokat és félrevezetéseket, Sátán csodatevő hatalmát és a hamis Krisztusokat, akik majd a vallásos világ nagy részét elhiteik, és ha lehetséges volna, elejtenék a választottakat is. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 114. o.

Jeruzsálem elpusztulásáról Krisztus gyorsan áttér a legnagyobb eseményre, a föld történelmének a folyamatában az utolsó láncszemre: Isten Fia méltóságban és dicsőségben bekövetkező eljövételére. E két esemény között a sötétség hosszú évszázadai tárulnak fel Krisztus

tekintete előtt. Olyan évszázadok Krisztus egyháza számára, amelyeket vérrel, könnyekkel és kínszenvedéssel jelöltek meg. Az ezekre a jelenségekre való rátekintést Krisztus tanítványai akkor ott még nem tudták elviselni. Jézus azért csak röviden említi meg ezeket nekik. Ezt mondta: „Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, nem is lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidítették, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítették majd azok a napok.” (Mt 24:21–22) Több mint ezer évig olyan üldöztetéseknek kellett eljőnnie Krisztus követőire, amilyeneket a világ ezelőtt soha nem ismert. Krisztus hűségese bizonyítványok közül milliókat és milliókat gyilkoltak meg. Ha Isten nem nyújtotta volna ki kezét népe megőrzésére, bizony mindnyájan elpusztultak volna. „De a választottakért – mondotta Jézus – megrövidítették majd azok a napok.” (Mt 24:22) – *Jézus élete*, 630. o.

Szeptember 5., csütörtök

„És ő felelvén monda nékik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” (Lk 19:38–40) Sokan, akik azt vallják, hogy várják Krisztust, ha az Úr eljönne, a régi farizeusok példája szerint ráparancsolnának a tanítványokra, hogy hallgassanak el. Azt kiáltanák: Fanatizmus! Magnetizmus! Mesmerizmus! Ők is eszelősöknek mondanák a tanítványokat, akik a ruháikat az útra terítették, ahol a Megváltó elhaladt. Ámde Istennek nincs szüksége olyan népre, amely hideg vagy halott; hanem olyanra, amely Őt magasztalja és dicsőíti. Mindig lesznek hűségese lelkek, akik készek az Urat megdicsőíteni, s ha a tanítványok, a törvénytartók hallgatnak, a kövek fognak kiáltani. – *Tapasztalatok és látomások*, 109. o.

Krisztus nemsokára eljön az ég felhőin, készen kell állnunk tehát a fogadására minden szenny és sömörögözés nélkül. Most kell elfogadnunk Krisztus hívását, aki így szól: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” [...]

Isten átformáló hatalmának kell laknia a szívünkben. Tanulmányozzuk Krisztus életét, és kövessük a mennyei példaképet. Elmélkedjünk

jellemének tökéletességéről, és változzunk el az ő képmására. Senki sem fog bemenni Isten országába, aki nem veti alá akaratát Krisztus akaratának.

A mennyben nincs egyetlen bűn, szenny vagy tisztátalanság sem, ezért ha mennyei légkörben szeretnénk élni, akkor szemléljük Krisztus dicsőségét, tisztítsuk meg a szívünket, és a jellemünk nyerje el a tökéletességet Krisztus kegyelme és feddhetetlensége révén. – *Reflecting Christ*, 22. o.

Krisztus nem nyilatkoztatta ki második eljövételének pontos idejét. Kijelentette, hogy senki sem tudja, mikor lesz eljövételének napja és órája. Viszont beszélt eljövételének néhány jeléről: „Mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt.” Felhívta a figyelmüket eljövételének jeleire: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelget a ti váltságotok”... Mivel nem ismerjük Krisztus visszajövetelének óráját, „mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését”. [...]

Krisztus hűségesei őrizték meg jellemüket mint az ő képviselői. Mindenki kapott feladatot. A gazdagok hozzák eszközeiket, a magas beosztásúak a befolyásukat, a képzetek a bölcsességüket, a szegények pedig az erényeiket, hogy Isten hatékony eszközei lehessenek. Szoros kapcsolatot kell ápolniuk Istennel, hogy visszatükröződjön róluk az Úr dicsősége, amely Jézus Krisztus arcáról ragyog. – *The Signs of the Times*, 1889. június 24.

Szeptember 6., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Jeruzsálem pusztulása” című fejezet (17–38. o.)